

Sygn. akt III A Uz 66/12

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Pietkun (spr.)

Sędziowie: SA Irena Różańska # Dorosz

SA Barbara Staśkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2012 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku E. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych oddziałowi w L.

o wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru emerytury

na skutek zażalenia wnioskodawczynie

na postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy

z 16 stycznia 2012 r., sygn. akt V U 1071/11

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Legnicy postanowieniem z 16 stycznia 2012 r. odrzucił odwołanie wnioskodawczynie. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał po pierwsze, że odwołanie mimo wezwania wnioskodawczynie do uzupełnienia jego braków, nie zostało uzupełnione. E. L. nie wskazała jaką konkretnie decyzję organu rentowego skarży. Tymczasem Sąd I instancji ustalił, że w Sądzie Okręgowym w Legnicy toczy się już kilka postępowań z odwołań E. L.. Mając na uwadze treść odwołania, Sąd stwierdził, że dotyczy ono żądania wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczonej od kwot bazowych obowiązujących w dniach: 1 marca 2006 r., 1 marca 2008 r., 1 marca 2009 r., i 1 marca 2010 r. Odwołanie dotyczy zatem ostatniej decyzji wydanej wobec wnioskodawczynie przez organ rentowy, tj. decyzji z 9 maja 2011 r. objętej odwołaniem, co do którego już toczy się postępowanie przed Sądem Okręgowym w Legnicy o sygnaturze akt V U 696/11. Wobec istnienia już zawisłości prawnej sporu, Sąd odrzucił odwołanie na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 kpc.

Z postanowieniem tym nie zgodziła się wnioskodawczynie, zaskarżając je w całości. Wniosła o jego uchylenie i zobowiązanie organu rentowego do wydania zaświadczenia o podstawie wymiaru świadczenia obliczonej według przepisów prawa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie. Pomimo wskazania przez Sąd I instancji błędnej podstawy odrzucenia odwołania, nie ma wątpliwości, że chodziło tu o przepis art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. W sytuacji, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami zachodzi bowiem powaga rzeczy osądzonej. Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa przedmiot rozstrzygnięcia sądu i podstawa faktyczna tego rozstrzygnięcia.

Należy przyznać rację Sądowi Okręgowemu, który słusznie przyjął, że wnioskodawczyni po raz kolejny odwołała się od decyzji, która jest już objęta postępowaniem w sprawie VU 696/11, toczącym się przed Sądem Okręgowym w Legnicy.

Nadto kwestia wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczonej według kwot bazowych obowiązujących w kolejnych latach, tj. w 2006, 2008, 2009 i 2010. r. została już prawomocnie przesądzona wyrokami Sądu Okręgowego w Legnicy z 9 listopada 2011 r., sygn. akt VU 697/11 i Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 1 marca 2012 r., sygn. III A Ua 1778/11.

Należy przyjąć, że wobec niewskazania przez skarżącą nowych dowodów, ponowne rozpatrzenie sprawy w oparciu o te same okoliczności nie jest możliwe ze względu na powagę rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2. Nie ma więc podstaw do dokonywania ponownej oceny tego samego roszczenia, które strona bezkrytycznie ponawia. Nadto wskazać należy, że zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. tj. 2009/205/1585 ze zm.) organ rentowy wydaje decyzje w indywidualnych sprawach dotyczących ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych, który to zakres nie obejmuje sporządzania zaświadczeń z hipotetycznymi wyliczeniami, jak tego oczekuje wnioskodawczyni.

Mając powyższe na uwadze, zażalenie jako bezzasadne na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, podlega oddaleniu.

R.S.